

oliwad täie noore mehe rammu sees ja tegiwad kui noored mehed oma tööd. Ka ei olnud aastate hulk nende päid hõlits teinud ega nágu kortsutanud, waid nad oliwad kõige parema mehe jume sees. Wõis ehet osalt ka fest tulla, et taerwalised nende sõbrad oliwad. Wana-isa wõttis alati nende soovimist kuulda ja nad oliwad sagedaste tema abiks, kui seda ehet teist korda saata tahsis. Wanemuine, Ilmarine, Lámeküne ja muud taerwalised kõndisivad nendega tihti Kaljuvallas ja finkisiwad rahvale mõnda kallist andi. Kõik Kaljuwald fosus ja õitses ja Eesti rahva nimi oli suur ja kuulus, pääle selle aga veel kõigidest rahvastest kordetud.

Mõne aja pärast juhtus ometi, et waenlasted mere poolt ilma ootamata Eestlaste kallale tungida tahtsiwad. Suur sõjawági tungis waenlaštele, keda pea Rootsilased tunti olevat västu ja ehet küll våga mõnus oleks olnud mere áárest kaljude takka ákiste waenlašte kallale tungida, ei teinud Eestlased seda ometi mitte, waid tungisiwad avalikult waenlašte

västu, kus juures Tugewus ja Wågewus kõige ees oliwad. Hirm tulि Rootsilaštele pääle, kui nad vahwat Eestlaste hulka nágiwad; suure rutuga põõrsiowad nad ümber ja põgenesiowad koju poole. Tugewus ja Wågewus wõtsiowad mitu laewa, laadisiowad kiwa täis ja kui nad nenda kaugelai siowad, et neil waenlasted oma maa randa jõudes silma paistsiowad, wõtsiowad nad suuri kiwa ja kalju tükki ja saatssiowad neid waenlaštele járele, mis läbi viimastest våga palju otsa leidsiowad.

Niisama tähisad kui sõjas oliwad Tugewus ja Wågewus ka mere teel. Kõik rannad oliwad neil tuttawad; raud- ja tamme-laewadega purjutasiowad nad Hiigla maalt mõõda watasiowad kõiki maid ja rahwaid ja jõudsisiowad viimaks Larkuse maaale. Nad oliwad kudu laeswad kallist mere waiku täis laadinud, keslest nad nüüd ühe osa Larkuse maa kuningale kaugel Eduna maal kingituseks andsiowad. See kingitus röömuštas kuningat ülewága, nenda et ta oma kirjutaja sedamaid suure liituse kirja Eesti rahva kohta kirjutada laskis, mis